

ΑΡΙΘΜΟΣ 1786/2014

ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΜΗΜΑ Η΄

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ

από τους Δικαστές Μαρία Παπαρηγοράκη, Πρόεδρο Εφετών Δημητρία Περιστερίδου - Κωνσταντίνου, Εισηγήτρια, Ελευθέριο Σισμανίδη, Εφέτες και τη Γραμματέα Σταυριανή Κωνσταντινίδου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στις 31 Ιανουαρίου 2014, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Α΄ ΕΦΕΣΗ(ΠΙΝ 2) ΤΩΝ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΩΝ - ΕΝΑΓΟΜΕΝΩΝ:1] Της εταιρείας με την επωνυμία «.....» που εδρεύει ..... και εκπροσωπείται νόμιμα, και 2] Του ....., κατοίκου ....., που παραστάθηκαν δια του πληρεξουσίου τους δικηγόρου Ελευθερίου Μυλωνά [Α.Μ.449 του Δ.Σ.Θ], και

ΤΟΥ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΟΥ - ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ: ....., κατοίκου ....., ο οποίος παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου του δικηγόρου Βασιλείου Δουβραδιώτη [Α.Μ.5919 του Δ.Σ.Θ].

Β΄ ΕΦΕΣΗ (ΠΙΝ 4) ΤΩΝ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΩΝ - ΕΝΑΓΟΜΕΝΩΝ: 1] Της εταιρείας με την επωνυμία «.....» που εδρεύει στην ....., οδός ..... αρ. ... και εκπροσωπείται νόμιμα, και 2] Του ....., κατοίκου ....., που παραστάθηκαν δια του πληρεξουσίου δικηγόρου τους Ελευθερίου Μυλωνά [Α.Μ.449 του Δ.Σ.Θ], και

ΤΟΥ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΟΥ - ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ: Του ....., κατοίκου ....., ο οποίος παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου του Βασιλείου Δουβραδιώτη [Α.Μ.5919 του Δ.Σ.Θ],

Ο ενάγων, με την υπ` αριθμ. εκθ. 16356/20-04-2011 αγωγή του, ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, ζητούσε ότι ανέφερε σ` αυτήν. Το Δικαστήριο εξέδωσε την υπ` αριθμ. 23120/2013 οριστική απόφασή του, με την οποία δέχθηκε εν μέρει την αγωγή. Κατά της απόφασης αυτής παραπονούνται οι διάδικοι με τις υπ` αριθμ. καταθ. α) 4080/12-11-2013 και β)4309/28-11-2013 αντίστοιχα, αντίθετες εφέσεις τους, ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου. Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης και κατά την εκφώνησή της από το σχετικό πινάκιο στη σειρά της, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων παραστάθηκαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου και αναφέρθηκαν στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Οι από 12.11.2013 (με αριθ. έκθ. καταθ. 4080/12.11.2013) και από 26.11.2013 (με αριθ. εκθ. καταθ. 4309/28.11.2013) εφέσεις, οι οποίες στρέφονται κατά της υπ` αριθμ. 23120/2013 οριστικής αποφάσεως του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, που εκδόθηκε κατά την τακτική διαδικασία, ερήμην των εναγόμενων, επί της από 18.04.2011 (με αριθμ. εκθ. καταθ. 16356/20.04.2011) αγωγής του ενάγοντος, την οποία δέχθηκε εν μέρει ως κατ` ουσίαν βάσιμη και εκκρεμούν ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, ανάμεσα στους ίδιους διαδίκους και στρέφονται κατά της ίδιας αποφάσεως, πρέπει, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 246 και 524 παρ. 1 του ΚΠολΔ, αυτεπαγγέλτως να ενωθούν και να συνεκδικασθούν, λόγω πρόδηλης συνάφειάς των, αλλά

και διότι έτσι διευκολύνεται και επιταχύνεται η διεξαγωγή της δίκης και επέρχεται μείωση των εξόδων αυτής (άρθρα 246 και 524 παρ. 1 του ΚΠολΔ και ΑΠ 427/2009, δημ.Νόμος). 2. Οι ως άνω υπό κρίση συνεκδικαζόμενες εφέσεις, αρμοδίως φέρονται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρ. 511, 513 παρ. 1, 518 παρ. 1 ΚΠολΔ), έχουν δε ασκηθεί σύμφωνα με τις νόμιμες διατυπώσεις και είναι εμπρόθεσμες, γεγονός που δεν αμφισβητείται από τους διαδίκους και ούτε και από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτει το αντίθετο. (άρθρ. 511, 513 παρ. 1, 518 παρ. 1, 591 παρ. 1 ΚΠολΔ). Εξάλλου, για το παραδεκτό των συνεκδικαζόμενων εφέσεων, (που ασκήθηκαν μετά τη 2α Απριλίου 2012), έχει, κατά τα οριζόμενα στη παρ. 4 του άρθρου 495 ΚΠολΔ, (όπως η παρ. 4. προστέθηκε με το άρθρο 12 του ν. 4055/12-3-2012) κατατεθεί κατά την άσκησή των το παράβολο 200 ευρώ υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου, και δη για την από 12.11.2013 (με αριθ.έκθ.καταθ. 4080/12.11.2013) έφεση με το υπ` αριθμ. 4182780/2013 διπλότυπο, και για την από 26.11.2013 (με αριθ.εκθ.καταθ. 4309/28.11.2013) έφεση με το υπ` αριθμ. 4188806/2013 διπλότυπο, τα οποία μνημονεύονται στις αντίστοιχες υπ` αριθμ. 4080/12.11.2013 και 4309/28.11.2013 εκθέσεις κατάθεσης δικογράφου ενδίκου μέσου, που έχει συντάξει ο Γραμματέας του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου. Πρέπει επομένως να γίνουν τυπικά δεκτές (άρθρο 532 ΚΠολΔ). 3. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 522, 524 παρ. 1, 528 (όπως ισχύει τούτο (528) μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 44 παρ. 2 του Ν. 3994/25.07.2011) και 535 ΚΠολΔ προκύπτει ότι, η εμπρόθεσμη και παραδεκτή άσκηση εφέσεως από τον εναγόμενο που δικάστηκε ερήμην, επιφέρει την εξαφάνιση της ερήμην αποφάσεως, μέσα στα όρια που καθορίζονται από την έφεση και τους πρόσθετους λόγους, ανεξάρτητα από τη διαδικασία που τηρήθηκε και ότι στην περίπτωση αυτή ο εκκαλών - εναγόμενος μπορεί να προβάλει με τις ενώπιον του εφετείου προτάσεις του όλους τους πραγματικούς ισχυρισμούς, που θα μπορούσε να είχε προτείνει πρωτοδίκως. Κατόπιν τούτου, το Εφετείο, στη νέα, κατ` αντιμωλία έρευνα της υπόθεσης - κατά την οποία είναι υποχρεωτική η προφορική συζήτηση, εφαρμοζόμενων όλων των διατάξεων του άρθρου 270 - κρατώντας την υπόθεση και δικάζοντας την ουσία καθίσταται αρμόδιο να ερευνήσει προς οριστική διάγνωση της διαφοράς όλα τα ζητήματα που υποβλήθηκαν πρωτόδικως. (ΑΠ 93/2013, ΑΠ 394/2011, δημ.Νόμος).

Συνακόλουθα τούτων, μετά την τυπική παραδοχή της ένδικης από 12.11.2013 (με αριθ. έκθ. καταθ. 4080/12.11.2013) εφέσεως των εκκαλούντων- εναγομένων, που δικάστηκαν ερήμην στην πρωτοβάθμια δίκη πρέπει, να γίνει αυτή δεκτή και κατ` ουσίαν, να εξαφανισθεί στο σύνολό της η εκκαλούμενη απόφαση εκδοθείσα ερήμην των τελευταίων, χωρίς να απαιτείται εν προκειμένω, η προηγούμενη έρευνα και η ευδοκίμηση κάποιου λόγου της ένδικης εφέσεως, που αιτιάται για κακή εκτίμηση των αποδείξεων και συνέχεται με την διατυπωθείσα καθολική άρνηση της αγωγής, να κρατηθεί η υπόθεση στο Δικαστήριο τούτο και να ερευνηθεί εκ νέου η ένδικη αγωγή ως προς το νόμο και κατ` ουσίαν βάσιμο της (άρθρο 533 παρ. 1 και 535 παρ. 1 του Κ.Πολ.Δ.). Ενόψει τούτων και εφόσον κατ` ουσιαστική παραδοχή της ως άνω εφέσεως των εκκαλούντων-εναγομένων εξαφανίσθηκε η εκκαλούμενη απόφαση ως προς όλες τις διατάξεις της που αφορούν την αγωγή και τα δικαστικά έξοδα, η εξαφάνιση αυτή έχει ως άμεση δικονομική συνέπεια και την κατ` ουσίαν παραδοχή της από 26.11.2013 (με αριθ. έκθ. καταθ. 4309/28.11.2013) έφεσης του εκκαλούντος-εναγόντος, που κατά τα προειρημένα έγινε τυπικά δεκτή και με την οποία διώκεται η εξαφάνιση της εκκαλούμενης απόφασης μόνον κατά του κεφαλαίου της που αφορά την επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης. Τέλος, πρέπει, κατ` άρθρο 495 παρ. 4 εδ. δ` ΚΠολΔ, εφόσον οι συνεκδικαζόμενες εφέσεις έγιναν δεκτές και εξαφανίσθηκε η εκκαλουμένη απόφαση, να διαταχθεί η επιστροφή στους εκκαλούντες του παράβολου των 200 ευρώ υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου, που κατατέθηκε κατά την άσκησή τους, με το προαναφερόμενα διπλότυπο που μνημονεύονται στις συντασσόμενες υπό του Γραμματέως του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου αντίστοιχες εκθέσεις κατάθεσης δικογράφου ενδίκου μέσου. 4.

Σύμφωνα με την Οδηγία 91/250/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Μαΐου 1991, για τη νομική προστασία των προγραμμάτων ηλεκτρονικών υπολογιστών υποχρεούνται τα κράτη-μέλη να θεωρήσουν το πρόγραμμα ηλεκτρονικού υπολογιστή ως λογοτεχνικό έργο. Ειδικότερα στο άρθρο 1 της εν λόγω οδηγίας, στο οποίο καθορίζεται το αντικείμενο της προστασίας, ορίζεται: 1. Σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας οδηγίας, τα κράτη μέλη προστατεύουν τα προγράμματα ηλεκτρονικών υπολογιστών με δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας σαν λογοτεχνικά έργα κατά την έννοια της σύμβασης της Βέρνης για την προστασία των λογοτεχνικών και καλλιτεχνικών έργων.

Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, ο όρος "προγράμματα ηλεκτρονικών υπολογιστών" περιλαμβάνει και το προπαρασκευαστικό υλικό σχεδιασμού τους. 2. Η προστασία σύμφωνα με την παρούσα οδηγία ισχύει για κάθε μορφή έκφρασης ενός προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή. Οι ιδέες και οι αρχές στις οποίες βασίζεται οποιοδήποτε στοιχείο προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή, περιλαμβανόμενων και εκείνων στις οποίες βασίζονται τα συστήματα διασύνδεσής του, δεν προστατεύονται με δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας βάσει της παρούσας οδηγίας. 3. Ένα πρόγραμμα ηλεκτρονικού υπολογιστή προστατεύεται εφόσον είναι πρωτότυπο με την έννοια ότι είναι αποτέλεσμα προσωπικής πνευματικής εργασίας του δημιουργού του. Η παροχή της προστασίας δεν εξαρτάται από την εφαρμογή καν ενός άλλου κριτηρίου.». Το περιεχόμενο της ως άνω οδηγίας 91/250/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Μαΐου 1991, έχει τροποποιηθεί με την Οδηγία 2009/24/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 23ης Απριλίου 2009 για τη νομική προστασία των προγραμμάτων ηλεκτρονικών υπολογιστών. Εντούτοις, το άρθρο 1 και της Οδηγίας αυτής, είναι πανομοιότυπο με το προπαρατιθέμενο άρθρο της ως άνω Οδηγίας 91/250/ ΕΟΚ /14.5.1991, η οποία μεταφέρθηκε στην Ελληνική έννομη τάξη με τον Ν 2121/1993 «Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα». Κατά το άρθρο 1 § 1 του ν. 2121/1993: «Οι πνευματικοί δημιουργοί με τη δημιουργία του έργου αποκτούν πάνω σ' αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα το δικαίωμα εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού τους δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα)» και κατά την παρ. 2 «Τα δικαιώματα αυτά περιλαμβάνουν τις εξουσίες, που προβλέπονται στα άρθρα 3 και 4 του παρόντος νόμου.» (ΑΠ 919/2007, δημ.Νόμος). Εξάλλου, στο άρθρο 2 του παραπάνω νόμου απαριθμούνται εκτενώς, ενδεικτικά, τα πνευματικά δημιουργήματα τα οποία, εφόσον είναι πρωτότυπα, θεωρούνται έργα και είναι αντικείμενα της πνευματικής ιδιοκτησίας (ΑΠ 1493/2009, ΑΠ 1438/2004, δημ. Νόμος). Ειδικότερα, κατά το άρθρο 2 § 1, 3 και 4 του ως άνω νόμου: «1. Ως έργο νοείται κάθε πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή, ιδίως τα γραπτά ή προφορικά κείμενα... 3. Θεωρούνται ως έργα λόγου και προστατεύονται κατά τις διατάξεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας τα προγράμματα ηλεκτρονικών υπολογιστών και το προπαρασκευαστικό υλικό του σχεδιασμού τους. Η προστασία παρέχεται σε κάθε μορφή έκφρασης ενός προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή. Οι ιδέες και οι αρχές στις οποίες βασίζεται οποιοδήποτε στοιχείο του προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή περιλαμβανόμενων και εκείνων στις οποίες βασίζονται τα συστήματα διασύνδεσης του, δεν προστατεύονται κατά τον παρόντα νόμο. Ένα πρόγραμμα ηλεκτρονικού υπολογιστή θεωρείται πρωτότυπο, εφόσον είναι προσωπικό δημιούργημα του δημιουργού του. 4. Η προστασία του παρόντος νόμου είναι ανεξάρτητη από την αξία και τον προορισμό του έργου, καθώς και από το γεγονός ότι το έργο προστατεύεται ενδεχομένως και από άλλες διατάξεις.». Ο ανωτέρω ορισμός συμπίπτει εννοιολογικά με τον ανωτέρω ορισμό της Οδηγίας 91/250/ΕΟΚ, η οποία, ως προαναφέρθηκε, προβλέπει όχι το πρόγραμμα ενός υπολογιστή είναι πρωτότυπο, εφόσον είναι «αποτέλεσμα προσωπικής πνευματικής εργασίας του δημιουργού του», κατά συνέπεια αρκεί το ίδιο κριτήριο πρωτοτυπίας που απαιτείται για τα άλλα έργα του πνεύματος.

Όσον αφορά δε την ελληνική νομολογία έγινε δεκτό ότι το πρόγραμμα του ηλεκτρονικού υπολογιστή προστατεύεται, εφόσον χαρακτηρίζεται από μία προσωπική πνευματική συμβολή του δημιουργού του και από μία ιδιαίτερη ατομικότητα ή εφόσον εμφανίζει δημιουργικό ύψος που το διαφοροποιεί από άλλα παρεμφερή προγράμματα και ασχέτως εάν αυτά ως τεχνολογικό προϊόν προστατεύονται με το απόλυτο και αποκλειστικό δικαίωμα της ευρεσιτεχνίας (άρθρο 45 του ν. 2121/1993, βλ και ΑΠ (Ποινικό τμήμα) 1500/2006, ΑΠ 919/2007, ΕφΠειρ 599/2012, δημ.Νόμος). Δεν αρκεί όμως για να προσδώσει πρωτοτυπία σε ένα έργο, το απλό γεγονός ότι αυτό δεν είναι αντιγραφή (ακόμη και με κάποιες παραλλαγές) ενός άλλου, ούτε η πρωτοτυπία ταυτίζεται με τον κόπο, την επιμέλεια, την έκταση, τη χρησιμότητα, τη δαπάνη ή τη χρονική διάρκεια που απαιτήθηκαν για την εκπόνηση του, αλλά θα πρέπει να παρουσιάζει (ως σύνολο ή τμήμα του) την απαιτούμενη πρωτοτυπία. (ΕιρΑθ 1036/2011, ΕφΑθ 6193/2006, δημ. Νόμος). Εξάλλου, η προστασία του πρωτότυπου έργου είναι ανεξάρτητη από το μέγεθος ή την ολοκλήρωση ή την αξία αυτού ή τον προορισμό του, δηλαδή τη δυνατότητα εμπορικής εκμεταλλεύσεώς του ή αποκτήσεως ακαδημαϊκού ή άλλου επιστημονικού τίτλου.

Στην τελευταία περίπτωση δεν απαιτείται για την προστασία του δημιουργού να έχει αναγνωρισθεί προηγουμένως και επισήμως η πρωτοτυπία του έργου και υπό των αρμοδίων για την απονομή του ακαδημαϊκού τίτλου οργάνων. (ΑΠ 20/2005 δημ.Νόμος). Το εάν ένα πνευματικό δημιούργημα είναι πρωτότυπο έργο ή όχι αποτελεί πραγματικό ζήτημα (ΑΠ 513/2008 ΠΔογ 2008. 366, ΑΠ 152/2006 ΕλλΔνη 2006. 493, ΑΠ 20/2005 ΕλλΔνη 2006. 789). Ειδικότερα, το πρόγραμμα του ηλεκτρονικού υπολογιστή είναι ο φορέας των πληροφοριών, η έλλειψη του οποίου καθιστά άχρηστη τη συσκευή, στον τομέα δε των ηλεκτρονικών υπολογιστών (Η/Υ) έχει επικρατήσει το ζεύγος των εννοιών hardware (μηχανικό μέρος του Η/Υ) και software. Η έννοια του τελευταίου περιλαμβάνει όλα τα είδη προγραμμάτων Η/Υ μαζί με το συνοδευτικό υλικό τους, ορίζεται δε ως το σύνολο των διανοητικά επεξεργασθέντων για την επίλυση του προβλήματος επεξεργασίας πληροφοριών. Στη γενική έννοια του software περιλαμβάνονται: α) το πρόγραμμα του Η/Υ, β) η περιγραφή προγράμματος (προπαρασκευαστικό υλικό) και γ) το συνοδευτικό υλικό. Ως πρόγραμμα του ηλεκτρονικού υπολογιστή νοείται μία σειρά εντολών που έχουν σκοπό να επιτρέψουν στη συσκευή επεξεργασίας πληροφοριών, δηλαδή στον ηλεκτρονικό υπολογιστή, να εκτελέσει ή επιτύχει ορισμένη λειτουργία ή ορισμένα αποτελέσματα. Επομένως, το πρόγραμμα είναι το τελικό προϊόν ή η αποκρυστάλλωση μίας μακράς εξελικτικής διαδικασίας και το σπουδαιότερο μέρος ενός έτοιμου «πακέτου» software, το οποίο περιλαμβάνει τον πηγαίο κώδικα (source code) και το πρόγραμμα της μηχανής (machine code), μέρη που έχουν τη μεγαλύτερη οικονομική αξία και αποτελούν το προσφιλέστερο αντικείμενο της αντιγραφής. Η περιγραφή του προγράμματος περιλαμβάνει το προστάδιο εκπόνησης του, μέρος και αυτό της γενικής ιδέας του software, που ορίζεται από τις πρότυπες οδηγίες ως μία πλήρης παράσταση διαδικασίας σε γλωσσική, σχηματική ή άλλη μορφή, τα στοιχεία της οποίας επαρκούν για τον καθορισμό μίας σειράς εντολών, οι οποίες θα απαρτίσουν το τελικό πρόγραμμα και με τη βοήθεια των οποίων (στοιχείων) μπορεί να γίνει η οριστική εκπόνηση του, στο δε συνοδευτικό υλικό ή τεκμηρίωση εφαρμογής ανήκουν οι οδηγίες προς το χειριστή, σχόλια, παρατηρήσεις και σημειώσεις που εξηγούν το χειρισμό του προγράμματος.

Κεντρική όμως σημασία για το γράψιμο ενός προγράμματος έχει ο αλγόριθμος, που αποτελεί κάθε διαδικασία επίλυσης ενός προβλήματος, η εκτέλεση της οποίας έχει προκαθοριστεί μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια. Η ιδιορρυθμία του αλγόριθμου συνίσταται στο ότι η εκτέλεση του μπορεί να γίνει μηχανικά και επομένως παριστά μία διαδικασία της οποίας η εκτέλεση δεν απαιτεί δημιουργική φαντασία ή ικανότητα και μπορεί να αφεθεί σε μία απολύτως αυτοματοποιημένη

μηχανή. Από άποψη δικαίου πνευματικής ιδιοκτησίας το ζεύγος ιδέας και μορφής αντικατοπτρίζει τη σχέση αλγόριθμου-προγράμματος, γι' αυτό και ο πρώτος δεν προστατεύεται. Συνακόλουθα η εκπόνηση ενός προγράμματος Η/Υ γίνεται βάσει προκαθορισμένων κανόνων και αποτελεί μία αξιόλογη διανοητική εργασία, η οποία απαιτεί αναλυτική και συνθετική ικανότητα, φαντασία και κρίση για τη σωστή επιλογή μεθόδου και ορθά κριτήρια επιλογής δεδομένων, ενώ η επιτυχία του εξαρτάται από την ποιότητα και την ακρίβεια των προκαταρκτικών εργασιών και τη δημιουργική ικανότητα εύρεσης του καταλληλότερου αλγόριθμου (ΕφΠειρ 599/2012, ΕφΑθ 2949/2003, δημ. Νόμος). Εξάλλου η ως άνω προστασία ισχύει για κάθε μορφή έκφρασης ενός προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή, ενώ οι ιδέες και οι αρχές στις οποίες βασίζεται οποιοδήποτε στοιχείο προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή, περιλαμβανόμενων και εκείνων στις οποίες βασίζονται τα συστήματα διασύνδεσής του, δεν προστατεύονται με δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας βάσει τόσο της ως άνω Οδηγίας 91/250/ΕΟΚ /14.5.1991, όσο και της παρ. 3 του άρθρου 2 του άνω Νόμου 2121/1993. Ας σημειωθεί δε ότι με την απόφαση ΔΕΕ υποθ.С-406/2010 της 2-5-2012 για την προστασία πνευματικής ιδιοκτησίας προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή, κρίθηκε ότι «Το άρθρο 1, παράγραφος 2, της οδηγίας 91/250/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Μαΐου 1991, για τη νομική προστασία των προγραμμάτων ηλεκτρονικών υπολογιστών, έχει την έννοια ότι ούτε οι λειτουργικές δυνατότητες ενός προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή ούτε η γλώσσα προγραμματισμού και ο μορφότυπος αρχείων δεδομένων που χρησιμοποιούνται στο πλαίσιο ενός προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή για την εκμετάλλευση ορισμένων λειτουργιών του, συνιστούν μορφή εκφράσεως του προγράμματος αυτού και, ως εκ τούτου, δεν προστατεύονται με το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας επί των προγραμμάτων ηλεκτρονικού υπολογιστή, υπό την έννοια της οδηγίας αυτής.» με την αιτιολογία μεταξύ των άλλων και την υπό στοιχείο 40 έχουσα ως εξής: «Συγκεκριμένα, όπως επισημαίνει ο γενικός εισαγγελέας στη σκέψη 57 των προτάσεων του, η παραδοχή ότι η λειτουργική δυνατότητα προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή μπορεί, αυτή καθαυτήν, να τύχει προστασίας με το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας θα συνεπαγόταν τη δυνατότητα μονοπωλήσεως των ιδεών, εις βάρος της τεχνικής προόδου και της βιομηχανικής αναπτύξεως.». Εξάλλου και με την παρ. 3 του άρθρου 2 του άνω Νόμου 2121/1993. αντικείμενο της προστασίας είναι η μορφή και όχι η ιδέα που περιέχεται στο πνευματικό δημιούργημα. Η ιδέα είναι ελεύθερη και προσιτή στον καθένα, αποτελεί κοινό κτήμα και δεν μπορεί να γίνει αντικείμενο της πνευματικής ιδιοκτησίας παρά μόνον όταν πάρει κάποια μορφή. Η διάκριση μεταξύ μορφής και ιδέας συνιστά ουσιώδη κανόνα για τον καθορισμό της εξέτασης της προστασίας της πνευματικής ιδιοκτησίας, αφού αυτή αποτελεί το βασικό κριτήριο διάκρισης των στοιχείων που προστατεύονται και εκείνων που μένουν έξω από το πεδίο της προστασίας.

Η διάκριση αυτή είναι απαραίτητη για το λόγο ότι κατά κανόνα το σύνολο των έργων αξιοποιεί και βασίζεται σε προγενέστερα στοιχεία, τα οποία είτε έχουν καταστεί πλέον κοινό κτήμα, είτε στερούνται αφ' εαυτών πρωτοτυπίας, είτε προέρχονται από ελεύθερες πηγές (ΕφΑθ 2969/2012, ΕφΑθ 4793/2009, δημ.Νόμος). Περαιτέρω, κατά το άρθρο 6 του άνω Νόμου 2121/1993, ο δημιουργός ενός έργου είναι ο αρχικός δικαιούχος του περιουσιακού και του ηθικού δικαιώματος του έργου και ότι τα δικαιώματα αποκτώνται πρωτογενώς και χωρίς διατυπώσεις. (ΑΠ 963/2006, δημ.Νόμος), ενώ κατά το άρθρο 14 οι δικαιοπραξίες που αφορούν τη μεταβίβαση εξουσιών από το περιουσιακό δικαίωμα, την ανάθεση ή την άδεια εκμετάλλευσης και την άσκηση του ηθικού δικαιώματος είναι άκυρες αν δεν καταρτισθούν εγγράφως. Την ακυρότητα μπορεί να επικαλεσθεί μόνον ο πνευματικός δημιουργός. Καθιερώνεται, συνεπώς, ως γενικός κανόνας ο έγγραφος τύπος, ο οποίος έχει συστατικό χαρακτήρα. Η διάταξη αυτή είναι αναγκαστικού δικαίου, αφού η μη τήρηση του τύπου επιφέρει ακυρότητα των δικαιοπραξιών αυτών, η οποία, όμως, είναι σχετική, γιατί εναπόκειται στο δημιουργό να την επικαλεστεί (ΕφΑθ 885/2009 ΕφΘεσ 1929/2007 ΕφΑθ

7909/2002, δημ.Νόμος). Έτσι εάν η δικαιοπραξία δεν έχει παρά την επιταγή του άνω άρθρου συνομολογηθεί εγγράφως με συνέπεια η ίδια να είναι άκυρη (άρθ. 180 Α.Κ.) και επομένως ο δημιουργός διατηρεί τόσο το περιουσιακό όσο και το ηθικό δικαίωμα της πνευματικής ιδιοκτησίας επί της επίδικης ταινίας. (ΑΠ 1306/2012, ΑΠ 1009/2007, δημ.Νόμος). Περαιτέρω, στο άρθρο 65 ν. 2123/1993 προβλέπεται ένα πλέγμα αστικών κυρώσεων που ισχύει ενιαία σε κάθε περίπτωση προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας ή των συγγενικών δικαιωμάτων, χωρίς ν` αποκλείεται η συμπληρωματική εφαρμογή του ΑΚ.

Συγκεκριμένα, με το άρθρο 65, ο δημιουργός μπορεί να εγείρει αναγνωριστική αγωγή του δικαιώματος του, αγωγή για άρση της προσβολής και παράλειψη αυτής στο μέλλον, αγωγή για απόδοση του αδικαιολογήτου πλουτισμού, αγωγή για απόδοση του κέρδους και αγωγή για αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Ειδικότερα, η προσβολή απόλυτου και αποκλειστικού δικαιώματος, όπως το δικαίωμα της πνευματικής ιδιοκτησίας, συνιστά πράξη παράνομη και, εφόσον γίνεται υπαίτια, συνιστά αδικοπραξία, επειδή ενέχει αφ` εαυτής εναντίωση προς την αποκλειστική εξουσία του δικαιούχου. Δηλαδή, το γεγονός της επέμβασης δημιουργεί και την παράνομη πράξη κατ` άρθρο 914 ΑΚ και την ειδική διάταξη του άρθρου 65 ν. 2121/1993. Γενικά, ως παράνομη προσβολή ισχύει κάθε πράξη που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές ή περιουσιακές) του δημιουργού και γίνεται χωρίς την άδειά του, χωρίς να συντρέχει άλλος λόγος που αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής. Το άρθρο 65 ν. 2121/1993 αποτελεί ειδική διάταξη σε σχέση με το άρθρο 914 ΑΚ, το οποίο εφαρμόζεται, όπου η ως άνω ειδική διάταξη αφήνει κενά και στον βαθμό που δεν είναι ασυμβίβαστη η ανάλογη εφαρμογή με το νομοθετικό πνεύμα που διέπει τις διατάξεις των άρθρων 63 επ. ν. 2121/1993. Η υπαιτιότητα απαιτείται μόνο για την αξίωση αποζημίωσης, ενώ η ίδια η πράξη της προσβολής συνεπάγεται και το παράνομο. Προς διευκόλυνση της απόδειξης της ζημίας του δικαιούχου και προσδιορισμό της πλήρους αποζημίωσης καθορίζεται με το άρθρο 65 παράγραφος 2 εδ. β` ν. 2121/1993 ένα ελάχιστο όριο αποζημίωσης που είναι το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμον καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε χωρίς άδεια ο υπόχρεος (ΔΠ 872/2009, ΕλλΔνη 2009. 1055).

Επομένως, σύμφωνα με τις ως άνω διατάξεις του άρθρου 65 παρ. 2 του Ν 2121/1993, σε συνδυασμό και με αυτές των άρθρων 57, 58, 297, 298, 914 και 932 ΑΚ, κάθε πράξη που έχει ως αντικείμενο και περιεχόμενο όμοιο με το αντικείμενο και περιεχόμενο της πνευματικής ιδιοκτησίας, εφόσον αυτή δεν συντελείται από τον δικαιούχο ή με την συναίνεση του, συνιστά αντικειμενικώς παράνομη πράξη, οπότε συντρέχοντων και των λοιπών ουσιαστικών όρων του άρθρου 914 του ΑΚ, όπως η υπαιτιότητα, η ύπαρξη ζημίας και ο αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ παρανόμου πράξεως και ζημίας, γεννιέται αξίωση προς αποζημίωση και για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης (ΑΠ 919/2007, ΕφΑθ 6234/2007, ΕφΘεσ 1286/2007, ΕφΘεσ 3022/2006, δημ.Νόμος, ΕφΑθ 9040/2000 ΕλλΔνη 2002,217). Τέλος, επειδή η επέμβαση στο δικαίωμα είναι κατ` αρχήν πράξη παράνομη, ο δικαιούχος δεν οφείλει να αποδείξει το γεγονός ότι η προσβολή έγινε χωρίς την άδεια του ή ότι συντρέχει άλλος λόγος άρσης του παρανόμου. Η ίδια, δηλαδή, η φύση του απόλυτου δικαιώματος καθιερώνει ένα οιονεί μαχητό τεκμήριο ότι κάθε πράξη προσβολής του γίνεται χωρίς τη συναίνεση ή άδεια του δικαιούχου και, συνεπώς, είναι παράνομη και εκείνος, ο οποίος αρνείται τη συνδρομή της προσβολής, οφείλει να το αποδείξει. Τεκμαίρεται, επομένως, η παρανομία της επέμβασης στο απόλυτο και αποκλειστικό δικαίωμα και ο εναγόμενος προσβολέας, που αρνείται τη συνδρομή της προσβολής, διότι επικαλείται νόμιμη άδεια εκμεταλλεύσεως, θα πρέπει να ισχυριστεί, κατ` ένσταση, και να αποδείξει τα γεγονότα, που αποκλείουν τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής (ΑΠ 1493/2009, ΕφΑθ 885/2009, ΕφΑθ 1388/2000, δημ.Νόμος). Σε περίπτωση προσβολής του προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή, ο δικαιούχος σύμφωνα με τις γενικές δικονομικές αρχές υποχρεούται να επικαλεσθεί και να αποδείξει α) ότι είναι φορέας του

δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας (ενεργητική νομιμοποίηση), β) την πρωτοτυπία, δηλαδή να περιγράψει στην αγωγή του εκείνα τα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά που προσδίδουν την απαιτούμενη ατομικότητα ή πρωτοτυπία δημιουργίας στο πρόγραμμα Η/Υ και εφόσον έστω και κατ' ολίγο υπερβαίνει τη στάθμιση της πληροφορικής τεχνικής ώστε να είναι κατ' αρχήν δυνατός ο προσδιορισμός του προγράμματος, του οποίου η πνευματική ιδιοκτησία ζητείται από το δικαστήριο να προστατευθεί και για να θεμελιωθεί η απαραίτητη για την προστασία του προγράμματος προϋπόθεση της πρωτοτυπίας του υπό την προδιαλαμβανόμενη έννοια και ειδικότερα ο χαρακτηρισμός του από μία προσωπική πνευματική συμβολή του δημιουργού του και γ) την πράξη προσβολής των ηθικών ή περιουσιακών εξουσιών και, εφόσον ζητεί αποζημίωση, την υπαιτιότητα και το μέγεθος της ζημίας. (πρβλ. ΑΠ 1493/2009, δημ.Νομος). Περαιτέρω από τις διατάξεις των άρθρων 111 παρ. 2, 118 αρ. 4 και 216 παρ. 1 ΚΠολΔ, προκύπτει ότι το δικόγραφο της αγωγής πρέπει να περιέχει, σαφή έκθεση των γεγονότων, τα οποία θεμελιώνουν κατά νόμο την αγωγή και δικαιολογούν την άσκηση αυτής από τον ενάγοντα κατά του εναγομένου, ακριβή περιγραφή του αντικείμενου της διαφοράς και ορισμένο αίτημα. Η έκθεση δε στο δικόγραφο της αγωγής των πραγματικών περιστάσεων, τα οποία πρέπει να είναι όσα είναι νομικώς ικανά και αναγκαία για τη θεμελίωση του δικαιώματος, η προστασία του οποίου ζητείται και τα οποία πρέπει να αναφέρονται με τέτοια σαφήνεια, ώστε να εξατομικεύουν την επίδικη έννομη σχέση και να μην καταλείπεται αμφιβολία περί της αξιώσεως, η οποία απορρέει από αυτά, είναι απαραίτητη για να υπάρχει η δυνατότητα, το μεν δικαστήριο να κρίνει τη νομική βασιμότητα της αγωγής και να διατάξει τις δέουσες αποδείξεις, ο δε εναγόμενος να μπορεί να αμυνθεί κατά της αγωγικής αξιώσεως που θεμελιώνεται επ' αυτών με ανταπόδειξη ή ένσταση. (ΑΠ 481/2012, δημ.Νόμος), διαφορετικά, η αγωγή είναι αόριστη και απορρίπτεται εκ τούτου ως απαράδεκτη, της αοριστίας μη δυναμένης να συμπληρωθεί με τις προτάσεις ή από άλλο έγγραφο (ΑΠ 1196/2012, ΑΠ 357/2012, ΑΠ 327/2012, δημ.Νόμος). 5. Στην προκειμένη περίπτωση με την από 18.04.2011 (με αριθμ. εκθ. κατ . 16356/20.04.2011) αγωγή ο ενάγων, εκθέτει ότι ως διπλωματούχος χημικός μηχανικός της Πολυτεχνικής Σχολής του Α.Π.Θ. έχοντας κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στο δικόγραφο μεγάλη εξειδίκευση στους ηλεκτρονικούς υπολογιστές και στις εφαρμογές αυτών, συνεργάστηκε ήδη από το έτος 1996 με την πρώτη εναγόμενη ανώνυμη εταιρεία, ως εξωτερικός συνεργάτης, και υπεύθυνος στον τομέα της μηχανοργάνωσης, η οποία τότε είχε την επωνυμία «.....» και από το έτος 2009 και εντεύθεν, έχει νέο διοικητικό συμβούλιο και νέα επωνυμία «.....». Ότι μετά από συζήτηση που είχε με τους νομίμους εκπροσώπους της πρώτης εναγόμενης εταιρείας συμφωνήθηκε μεταξύ τους να εγκαταστήσει στην εταιρεία το λογισμικό του για συμμετοχή στο πρόγραμμα για τη γυναικεία επιχειρηματικότητα.

Ότι η συνεργασία τους σε αυτόν τον τομέα δεν ήταν η μόνη σχέση που τον συνέδεε με την πρώτη εναγόμενη, καθόσον ήδη πριν από την εργασία του σ' αυτήν και με που τον αφορμή την ενασχόληση του με το αντικείμενο της εργασίας της, του είχε δημιουργηθεί η ιδέα της δημιουργίας ενός προγράμματος υπολογιστή, το οποίο θα μπορούσε να αποτελέσει χρήσιμο εργαλείο για επιχειρήσεις με το αντικείμενο της πρώτης εναγόμενης, βοηθώντας την αποδοτικότητα τους και δημιουργώντας για τον ίδιο το απαραίτητο εμπορικό πλαίσιο για την ανεξάρτητη δραστηριοποίησή του. Ότι με βάση τα μεταξύ αυτού και της πρώτης εναγόμενης συμφωνηθέντα, το μήνα Σεπτέμβριο του έτους 2009 θα γινόταν η κατάθεση του επιδοτούμενου προγράμματος και για το λόγο αυτό του ζητήθηκε μία σύντομη περιγραφή του λογισμικού του, την οποία και απέστειλε στο ηλεκτρονικό ταχυδρομείο της πρώτης εναγόμενης και κατόπιν στις 10.09.2009 έστειλε ομοίως, όπως του ζητήθηκε, μελέτη πενήντα (50) σελίδων, καθώς και τρεις (3) σελίδες με οθόνες του λογισμικού του, το οποίο χρησιμοποιούνταν για την παρακολούθηση της παραγωγής εταιριών που δραστηριοποιούνται στον κλάδο της κατασκευής ετοιμών ενδυμάτων. Ότι στη συνέχεια ο ενάγων εγκατέστησε στο λογισμικό στην εναγόμενη εταιρεία, καθόσον είχαν συμφωνήσει να

υπογράφει αργότερα το ιδιωτικό συμφωνητικό με το οποίο θα συμφωνεί το η αμοιβή του για την εγκατάσταση, την παρακολούθηση και εξέλιξη του λογισμικού του, πλην όμως παρά τις επανειλημμένες οχλήσεις του η εναγόμενη δεν υπέγραψε τούτο. Οτι έρεισμα για τη δημιουργία το εν λόγω λογισμικού ήταν η από το έτος 1999 απασχόλησή του με την ανάπτυξη προγράμματος για τη διαχείριση και παρακολούθηση παραγγελιών για την αντιπροσωπεία ρούχων ..... και έτσι εκπόνησε μια μελέτη πενήντα τεσσάρων (54) σελίδων και δημιούργησε με βάση την ανωτέρω ιδέα ένα πρόγραμμα (λογισμικό) που χρησιμοποιείται για την οργάνωση και παρακολούθηση της παραγωγής εταιρειών που δραστηριοποιούνται στον κλάδο κατασκευής ετοιμού ενδύματος. Οτι η εν λόγω εργασία περιλαμβάνει την παρακολούθηση όλων των διαδικασιών από την αγορά του νήματος έως το τελικό προϊόν, την ποσοτική παρακολούθηση εσωτερικών και εξωτερικών αποθηκών και την κοστολόγηση του τελικού προϊόντος και συνοδεύεται από μία δισκέτα εντός θήκης με τα αναφερόμενα στο δικόγραφο στοιχεία, την οποία κατέθεσε, προς απόκτηση βεβαίας χρονολογίας στις 28.02.2003 στο Συμβολαιογράφο Θεσσαλονίκης ..... προς απόκτηση βέβαιης χρονολογίας, συνταχθείσας προς τούτο της με αριθμό 18.505/28.02.2003 πράξης κατάθεσης δηλωτικών πνευματικής ιδιοκτησίας.

Ότι λόγω της λειτουργικότητας του προγράμματός του, είχε ζήτηση τούτο και από τις αναφερόμενες στο δικόγραφο εταιρείες, στις οποίες ο ενάγων και το εγκατέστησε. Οτι το ανωτέρω έργο είναι το κύριο μέσον βιοπορισμού του ενάγοντος και η κύρια ενασχόλησή του και είναι δημιουργία που απορρέει αποκλειστικά από την ιδιωτική του πρωτοβουλία και τις εξειδικευμένες γνώσεις του. Οτι περί τα τέλη του έτους 2009 ανέλαβε ως υπεύθυνος μηχανοργάνωσης της πρώτης εναγόμενης ο δεύτερος εναγόμενος, ο οποίος, στα πλαίσια της συνεργασίας του με τον ενάγοντα, έμαθε να χειρίζεται το εν λόγω πρόγραμμα και, μετά τη λήξη της συνεργασίας του ενάγοντος με την πρώτη εναγόμενη, για το λόγο ότι η τελευταία δεν του κατέβαλε την αμοιβή του για την εγκατάσταση και την παρακολούθηση του λογισμικού του, αυτός (δεύτερος εναγόμενος) συνέχισε να λειτουργεί το πρόγραμμα για λογαριασμό της πρώτης εναγόμενης, παρά τις αντιρρήσεις του (ενάγοντος).

Ότι μετά ταύτα τον Ιούλιο του έτους 2010 απέστειλε στην πρώτη εναγομένη εταιρεία εξώδικη δήλωση με την οποία της ζητούσε να του καταβάλει την οφειλόμενη αμοιβή του, ενώ το ίδιο έπραξε και μετέπειτα κατόπιν προφορικών συνομιλιών με τους νομίμους εκπροσώπους, χωρίς ωστόσο να του καταβάλουν τελικά την οφειλόμενη αμοιβή του, ενώ κατέβαλαν μόνο, τμηματικά, κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στο δικόγραφο, το συνολικό ποσό των 14.760,01 ευρώ για την υποστήριξη του παραπάνω λογισμικού σε περιβάλλον DELPHI- SOL SERVER για το χρονικό διάστημα από 01.01.2010 έως 31.12.2010. Ότι ενόψει του ότι η εναγομένη εταιρεία δεν υπέγραψε το ιδιωτικό συμφωνητικό και ούτε κατέβαλε την αμοιβή του, ο ενάγων που είχε αναλώσει άπειρες ώρες για τη δημιουργία του προγράμματος και επένδυσε χρηματικά ποσά για την χρησιμοποίηση εργαλείων προγραμματισμού, διέκοψε τη λειτουργία του προγράμματος αφαιρώντας έναν χρήστη και αλλάζοντας δύο πεδία. Ότι μετά ταύτα, η εναγομένη εταιρεία αφαίρεσε τη δυνατότητα οποιασδήποτε πρόσβασης του στα γραφεία της, ενώ ο δεύτερος εναγόμενος χρησιμοποιώντας κωδικούς που του είχε δώσει, ο ενάγων και διάφορες άλλες μεθόδους, λόγω της εξειδικευμένης γνώσης του στους ηλεκτρονικούς υπολογιστές, έθεσε σε επαναιειτουργία το πρόγραμμα, χωρίς τη συγκατάθεση του ενάγοντος. Ότι ο ενάγων το εν λόγω λογισμικό διέθεσε την ίδια χρονική περίοδο και σε άλλες εταιρίες με τις οποίες συνήψε σχετικά ιδιωτικά συμφωνητικά, λαμβάνοντας ως αμοιβή το ποσό των 40.000 ευρώ από εκάστη εξ αυτών, κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα στην αγωγή. Ότι ενώ καθ' όλο το παραπάνω χρονικό διάστημα εγκατάστασης και λειτουργίας του λογισμικού του στην πρώτη εναγομένη, τόσο η τελευταία όσο και ο δεύτερος εναγόμενος τον διαβεβαίωναν ότι θα υπογραφόταν ιδιωτικό συμφωνητικό και θα του κατέβαλαν την αμοιβή του,

εντούτοις ουδέν εκ των ανωτέρω έπραξαν, συνεχίζοντας ωστόσο να χρησιμοποιούν το λογισμικό του προς όφελος της πρώτης εναγομένης εταιρείας. Οτι οι εναγόμενοι με τις παραπάνω ενέργειες τους προσέβαλαν παράνομα και υπαίτια το ηθικό δικαίωμα της πνευματικής του ιδιοκτησίας αλλά και την προσωπικότητα του και ότι για το λόγο αυτό υπέστη ζημία καθώς και ηθική βλάβη εξαιτίας της οποίας δικαιούται χρηματική ικανοποίηση. Με βάση το ιστορικό αυτό, ο ενάγων ζητεί να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι, εις ολόκληρον έκαστος, να του καταβάλουν α) ως αποζημίωση το ποσό των 80.000 ευρώ, το οποίο αποτελεί το, καθοριζόμενο από το άρθρο 65 του ν. 2121/1993, ελάχιστο όριο αυτής, ως το διπλάσιο της αμοιβής που του όφειλαν οι εναγόμενοι, ύψους 40.000 ευρώ και β) το ποσό των 300.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη και να καταδικασθούν οι εναγόμενοι στη δικαστική του δαπάνη.

Η αγωγή αυτή για την οποία σημειωτέον έχει καταβληθεί το αντίστοιχο τέλος δικαστικού ενσήμου με τις υπέρ τρίτων προσαυξήσεις (βλ. τα με αριθμό 13032719/2012 και 4187782/2013 διπλότυπα είσπραξης της Β` και Α` Δ.Ο.Υ. Θεσσαλονίκης αντίστοιχα, σε συνδυασμό με το με αριθμό 8245286/2012 γραμμάτιο είσπραξης της ..... και τη με αριθμό 65/2013 απόδειξη είσπραξης της .....), απορριπτομένου ως αβασίμου του περί του αντιθέτου ισχυρισμού των εναγομένων που διαλαμβάνεται στο δικόγραφο της εφέσεώς τους - έχουσα το προπαρατιθέμενο περιεχόμενο και αίτημα, είναι σύμφωνα με την προηγηθείσα μείζονα σκέψη αόριστη και ανεπίδεκτη δικαστικής εκτιμήσεως και ως τέτοια απορριπτέα, αφού δεν αναφέρονται σ` αυτήν, τα αναγκαία για τη διαδικαστική της πληρότητα, στοιχεία, δηλαδή τα γεγονότα που απαιτούνται για την θεμελίωση των αγωγικών αιτημάτων στις αναφερόμενες στην προηγηθείσα μείζονα σκέψη διατάξεις περί προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας επί του προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή. Ειδικότερα, ενώ στο δικόγραφο γίνεται γενική αναφορά α) στην ιδέα και στη βασική αρχή του επιδικίου προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή και συγκεκριμένα εκτίθεται ότι ο ενάγων εκπόνησε μια μελέτη πενήντα τεσσάρων (54) σελίδων και δημιούργησε ένα πρόγραμμα (λογισμικό) που χρησιμοποιείται για την οργάνωση και παρακολούθηση της παραγωγής εταιρειών που δραστηριοποιούνται στον κλάδο κατασκευής ετοιμού ενδύματος και ότι η εν λόγω εργασία περιλαμβάνει την παρακολούθηση όλων των διαδικασιών από την αγορά του νήματος έως το τελικό προϊόν, την ποσοτική παρακολούθηση εσωτερικών και εξωτερικών αποθηκών και την κοστολόγηση του τελικού προϊόντος, που, σύμφωνα όμως με τα προεκτεθέντα στην μείζονα σκέψη, δεν προστατεύονται κατά τις περί πνευματικής ιδιοκτησίας διατάξεις και μάλιστα ρητώς εξαιρούνται από την παρεχόμενη προστασία του άρθρου 2 § 1 και 3 ν. 2121/1993, αλλά και των Οδηγιών 91/250/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Μαΐου 1991 και 2009/24/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 23ης Απριλίου 2009, για τη νομική προστασία των προγραμμάτων ηλεκτρονικών υπολογιστών β) στην λειτουργικότητα του προγράμματος και συγκεκριμένα εκτίθεται ότι "η λειτουργικότητα του προγράμματός μου, δημιούργησε ζήτηση αυτού, με αποτέλεσμα τόσο η εναγομένη όσο και άλλες επιχειρήσεις να το χρησιμοποιούν ως εφαρμογή", που όμως, σύμφωνα με τα αναλυτικώς εκτιθέμενα στην προηγηθείσα μείζονα σκέψη, οι λειτουργικές δυνατότητες του προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή δεν συνιστούν μορφή εκφράσεως του προγράμματος αυτού και, δεν προστατεύονται με το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας επί των προγραμμάτων ηλεκτρονικού υπολογιστή, υπό την έννοια του ν. 2121/1993, και των ως άνω Οδηγιών, εντούτοις, παραλείπεται παντελώς η μνεία των περιστατικών που καθιστούν το επιδικίο πρόγραμμα ηλεκτρονικού υπολογιστή (λογισμικό) πρωτότυπο, υπό την αναφερόμενη στη μείζονα σκέψη έννοια του προσωπικού δημιουργήματος του ενάγοντος-δημιουργού του. Συγκεκριμένα, δεν γίνεται ούτε και σύντομη περιγραφή του επιδικίου προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή του οποίου διώκεται η προστασία, δηλαδή δεν εκτίθενται ούτε και ακροθιγώς εκείνα τα απαραίτητα περιστατικά τα οποία συνιστούν τη μορφή εκφράσεως του προγράμματος αυτού καθώς και τα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά που

προσδίδουν την απαιτούμενη ατομικότητα ή πρωτοτυπία δημιουργίας στο επίδικο πρόγραμμα Η/Υ, ώστε να είναι κατ' αρχήν δυνατός ο προσδιορισμός της ταυτότητας του προγράμματος αυτού και για να θεμελιωθεί η απαραίτητη για την προστασία του προγράμματος προϋπόθεση της πρωτοτυπίας του, υπό την αναφερόμενη στη μείζονα σκέψη έννοια αυτής, και ειδικότερα δεν γίνεται μνεία περιστατικών από τα οποία να προκύπτει ότι χαρακτηρίζεται το επίδικο πρόγραμμα από μία προσωπική πνευματική συμβολή του ενάγοντος- δημιουργού του και από μία ιδιαίτερη ατομικότητα έστω και κατ' ολίγον υπερβαίνουσα τη στάθμιση της πληροφορικής τεχνικής ή ότι εμφανίζει δημιουργικό ύφος που το διαφοροποιεί από άλλα παρεμφερή προγράμματα.

Η μόνη αναφορά στο δικόγραφο περί του ότι το επίδικο πρόγραμμα ηλεκτρονικού υπολογιστή «είναι δημιουργία που απορρέει αποκλειστικά από την ιδιωτική μου πρωτοβουλία και τις εξειδικευμένες γνώσεις μου» χωρίς περαιτέρω εξειδίκευση των ως άνω στοιχείων που χαρακτηρίζουν το επίδικο πρόγραμμα πρωτότυπο, δεν επαρκεί για τη δικονομική πληρότητα της αγωγής και την νομική της θεμελίωσή της στις διατάξεις του ν. 2121/1993, κατά τις οποίες τα προγράμματα ηλεκτρονικών υπολογιστών και το προπαρασκευαστικό υλικό του σχεδιασμού τους, εφόσον είναι πρωτότυπα, θεωρούνται ως έργα λόγου και είναι αντικείμενα της πνευματικής ιδιοκτησίας τα οποία προστατεύονται κατά τις διατάξεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Τα δε μνημονευόμενα στο δικόγραφο αναφορικά με την έκταση του επιδικού προγράμματος (και δη ότι η εκπονηθείσα μελέτη αποτελείται από πενήντα τέσσερες (54) σελίδες), με την χρονική διάρκεια και με τη δαπάνη που απαιτήθηκαν για την εκπόνηση του (και δη κατά τα ρητώς εκτιθέμενα στο δικόγραφο «Το πρόγραμμα εκτός από τις άπειρες ώρες που έχουν επενδυθεί πάνω χρησιμοποιεί εργαλεία προγραμματισμού από εταιρίες που είναι όλα αγορασμένα και για τα οποία πληρώνεται είτε ετήσια υποστήριξη είτε γίνεται πληρωμή για νέες εκδόσεις»), με τη χρησιμότητα του (και δη κατά τα ρητώς εκτιθέμενα στο δικόγραφο «χρησιμοποιείται για την οργάνωση και παρακολούθηση της παραγωγής εταιρειών που δραστηριοποιούνται στον κλάδο κατασκευής ετοιμού ενδύματος»), και τον προορισμό του, δηλαδή τη δυνατότητα εμπορικής εκμεταλλευσεώς του (και δη κατά τα ρητώς εκτιθέμενα στο δικόγραφο «το ανωτέρω έργο μου αποτελεί το κύριο μέσο βιοπορισμού μου και την κύρια ενασχόλησή μου»), δεν αρκούν για να προσδώσουν πρωτοτυπία στο επίμαχο πρόγραμμα ηλεκτρονικού υπολογιστή. Συνακόλουθα τούτων πρέπει να απορριφθεί η υπό κρίση αγωγή ως απαράδεκτη λόγω της αοριστίας της και τα δικαστικά έξοδα και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας, πρέπει να συμψηφισθούν εν όλω μεταξύ των άνω διαδίκων, καθόσον η ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκε ήταν ιδιαίτερα δυσχερής, (άρθρ. 179 παρ. 1, 183 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Συνεκδικάζει κατ' αντιμωλία των διαδίκων τις από 12.11.2013 (με αριθ. έκθ. καταθ. 4080/12.11.2013) και από 26.11.2013 (με αριθ. εκθ. καταθ. 4309/28.11.2013) αντίθετες εφέσεις κατά της υπ' αριθμ. 23120/2013 οριστικής αποφάσεως του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, που εκδόθηκε κατά την τακτική διαδικασία, ερήμην των εναγόμενων.

Δέχεται τυπικά και κατ' ουσία τις ως άνω συνεκδικαζόμενες εφέσεις.

Εξαφανίζει την εκκαλούμενη απόφαση ως προς όλα τα κεφάλαια της αγωγής και της περί δικαστικής δαπάνης διατάξεώς της.

Κρατεί την υπόθεση.

Δικάζει την από 18.04.2011 (με αριθμ. εκθ. κατ. 16356/20.04.2011) αγωγή.

Απορρίπτει την αγωγή.

Συμφηφίζει στο σύνολό τους τα δικαστικά έξοδα των διαδικών και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας.

Διατάσσει την επιστροφή στους εκκαλούντες των συνεκδικαζομένων εφέσεων του παράβολου των 200 ευρώ υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου, που κατατέθηκε κατά την άσκησή των και δη για την από 12.11.2013 (με αριθ. έκθ. καταθ. 4080/12.11.2013) έφεση, με το υπ` αριθμ. 4182780/2013 διπλότυπο, και για την από 26.11.2013 (με αριθ. εκθ. καταθ. 4309/28.11.2013) έφεση με το υπ` αριθμ. 4188806/2013 διπλότυπο, τα οποία μνημονεύονται στις αντίστοιχες υπ` αριθμ. 4080/12.11.2013 και 4309/28.11.2013 εκθέσεις κατάθεσης δικογράφου ενδίκου μέσου, που έχει συντάξει ο Γραμματέας του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στη Θεσσαλονίκη στις 18-7-2014, και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση του Δικαστηρίου στο ακροατήριό του στις 29-7-2014.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ